A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2025. december 18.*

„Fellebbezés – Közegészség – Hevített dohánytermékek – Egyes mentességek visszavonása – (EU) 2022/2100 felhatalmazáson alapuló rendelet – Megsemmisítés iránti kereset – Kereshetőségi jog – Az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése – A felperesnek a megtámadott jogi aktus általi személyében való érintettségének a feltétele – Gazdasági szereplők meghatározott köre – Bejelentési és közzétételi kötelezettségek – Forgalombahozatali engedély”

A C-731/23. P. sz. ügyben,

a **Nicoventures Trading Limited** (székhelye: London [Egyesült Királyság]),

a **British American Tobacco (Germany) GmbH** (székhelye: Hamburg [Németország]),

a **British American Tobacco Italia SpA (BAT Italia)** (székhelye: Róma [Olaszország]),

a **British American Tobacco Polska Trading sp. z o.o**. (székhelye: Varsó [Lengyelország]),

a **British American Tobacco España SA** (székhelye: Madrid [Spanyolország]),

a **P. J. Carroll & Company Limited** (székhelye: Dublin [Írország])

(képviselik őket: M. Schonberg és L. Van den Hende advocaten)

fellebbezőknek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2023. november 29-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: F. van Schaik és H. van Vliet, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

támogatja:

a **Francia Köztársaság** (képviselik: M. de Lisi, B. Fodda, és B. Travard, meghatalmazotti minőségben)

* Az eljárás nyelve: angol.

beavatkozó fél a fellebbezési eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: K. Jürimäe tanácselnök (előadó), K. Lenaerts, a Bíróság elnöke, a második tanács bírájaként eljárva, F. Schalin, M. Gavalec és Csehi Z. bírák,

főtanácsnok: N. Emiliou,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2025. június 12-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésükkel a Nicoventures Trading Limited, a British American Tobacco (Germany) GmbH, a British American Tobacco Italia SpA (BAT Italia), a British American Tobacco Polska Trading sp. z o.o., a British American Tobacco España SA és a P. J. Carroll & Company Limited az Európai Unió Törvényszéke 2023. szeptember 20-i Nicoventures Trading és társai kontra Bizottság végzésének (T-706/22, a továbbiakban: megtámadott végzés, EU:T:2023:579) hatályon kívül helyezését kérik, amellyel a Törvényszék mint elfogadhatatlant elutasította a 2014/40/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a hevített dohánytermékekre vonatkozó egyes mentességek visszavonása tekintetében történő módosításáról szóló, 2022. június 29-i (EU) 2022/2100 felhatalmazáson alapuló bizottsági irányelv (HL 2022. L 283., 4. o.; a továbbiakban: felhatalmazáson alapuló irányelv) megsemmisítése iránti keresetüket.

Jogi háttér

A 2014/40/EU irányelv

2 A tagállamoknak a dohánytermékek és kapcsolódó termékek gyártására, kiszerelésére és értékesítésére vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezései közelítéséről és a 2001/37/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2014. április 3-i 2014/40/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2014. L 127., 1. o.; helyesbítések: HL 2015. L 150., 24. o.; HL 2016. L 40., 16. o.; HL 2018. L 307., 27. o.; HL 2019. L 255., 7. o.) meghatározza a dohánytermékek forgalomba hozatalára vonatkozó szabályokat.

3 Ezen irányelv „Fogalommeghatározások” című 2. cikke értelmében:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

[…]

18. »összetevő«: dohány, adalékanyag, valamint a kész dohánytermékben vagy kapcsolódó termékben jelen lévő anyagok vagy alkotóelemek beleértve a papírt, a füstszűrőt, a nyomdafestéket, a kapszulákat és a ragasztóanyagokat is;

[…]

25. »jellegzetes ízesítés«: a dohányétól eltérő, adalékanyag vagy adalékanyagok kombinációjának használatából adódó, egyértelműen észlelhető – többek között gyümölcs, fűszer, fűszernövény, gyógynövény, alkohol, cukorka, mentol vagy vanília – illat vagy íz, amely a dohánytermék fogyasztása előtt vagy során érzékelhető;

[…]

28. »a körülmények jelentős megváltozása« valamely termékkategória értékesítési volumenében bekövetkezett, legalább 10%-os növekedés, amely legalább öt tagállamban megfigyelhető, az 5. cikk (6) bekezdésének megfelelően továbbított értékesítési adatok alapján, vagy pedig az adott termékkategóriában a 25 évesnél fiatalabb fogyasztói csoport körében a használat elterjedtségi szintjének legalább 5 százalékpontos növekedése legalább öt tagállamban, az Eurobarométer 2012. májusi 385. számú különjelentése vagy azzal egyenértékű, az elterjedtségre vonatkozó tanulmányok alapján; mindenesetre úgy tekintendő, hogy a körülmények jelentős megváltozása nem áll fenn, amennyiben az adott termékkategória kiskereskedelmi szintű értékesítési volumene nem haladja meg a dohánytermékek [európai] uniós összértékesítésének 2,5%-át;

[…]”

4 Az említett irányelvnek „Az összetevők és a kibocsátások bejelentése” című 5. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok a dohánytermékek gyártóit és importőreit arra kötelezik, hogy márkanevenként és típusonként, nyújtsák be a következő információkat az illetékes hatóságaikhoz:

a) lista a dohánytermékek gyártásában felhasznált valamennyi összetevőről és azok mennyiségéről a dohánytermékben található egyes összetevők súlyának csökkenő sorrendjében;

[…]

Az új vagy módosított dohánytermék esetén az e cikkben előírt információkat az említett termékek forgalomba hozatalát megelőzően kell benyújtani.

[…]

(6) A tagállamok előírják a gyártók és az importőrök számára, hogy nyújtsák be a piackutatásra és a különböző fogyasztói csoportok – beleértve a fiatalokat és az aktív dohányosokat – preferenciáira vonatkozó, az összetevőkkel és a kibocsátásokkal kapcsolatos, rendelkezésre álló belső és külső tanulmányokat, valamint az új termékek bevezetése előtt végzett piackutatásaik összefoglalóit. A tagállamok előírják továbbá a gyártók és az importőrök számára, hogy márkánkénti és típusonkénti és tagállami bontásban tegyenek évente jelentést az értékesítési

volumenről (szálanként vagy kg-ban) 2015. január 1-jétől kezdődően. A tagállamok az értékesítési volumenre vonatkozóan minden rendelkezésre álló adatot megadnak.

(7) A tagállamok részére, illetve a tagállamok által e cikk és a 6. cikk szerint benyújtandó minden adatot és információt elektronikus formában kell megadni. A tagállamok elektronikus formában tárolják az információkat, és biztosítják, hogy azokhoz a[z Európai] Bizottság és a többi tagállam ezen irányelv alkalmazása céljából hozzáférjen. […]”

5 A 2014/40 irányelvnek „Az összetevőkre vonatkozó szabályozás” című 7. cikke értelmében:

„(1) A tagállamok megtiltják a jellegzetes ízesítésű dohánytermékek forgalomba hozatalát.

[…]

(7) A tagállamok megtiltják az alkotóelemeikben – például a szűrőben, a papírban, a csomagolásban, a kapszulában, illetve az érintett dohánytermék illatát vagy az ízét vagy füstintenzitásának megváltoztatását lehetővé tevő minden technikai megoldásban – ízesítést tartalmazó dohánytermékek forgalomba hozatalát. A szűrő, a papír és a kapszula nem tartalmazhat dohányt vagy nikotint.

[…]

(12) A cigarettától és a cigarettadohánytól eltérő dohánytermékek mentesülnek az (1) és a (7) bekezdésben foglalt tilalmak alól. A Bizottság a 27. cikkel összhangban felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogad el e mentesség meghatározott termékkategória tekintetében történő visszavonására, amennyiben a Bizottság jelentése megállapítja, hogy a körülményekben jelentős változást történt.

[…]”

6 Ezen irányelv 9. cikke a dohányzásra szánt dohánytermékek csomagolási egységén és gyűjtőcsomagján feltüntetendő általános figyelmeztetésekre és tájékoztatásra vonatkozik. Az említett irányelv 10. cikke pontosítja az egészségvédő figyelmeztetésekre vonatkozó kötelezettségeket, amelyeket e termékek minden csomagolási egységén és gyűjtőcsomagján fel kell tüntetni.

7 A 2014/40 irányelvnek „A cigarettától, a cigarettadohánytól és a vízipipadohánytól eltérő, dohányzásra szánt dohánytermékek címkézése” című 11. cikke értelmében:

„(1) A cigarettától, a cigarettadohánytól és a vízipipadohánytól eltérő, dohányzásra szánt dohánytermékek esetében a tagállamok mentességet adhatnak a 9. cikk (2) bekezdésében előírt tájékoztatás, valamint a 10. cikkben előírt kombinált egészségvédő figyelmeztetések feltüntetésének kötelezettsége alól. […]

[…]

(6) A Bizottság a 27. cikkel összhangban felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogad el az (1) bekezdésben említett mentesség lehetőségének bármely kategória esetében való visszavonásáról, amennyiben a Bizottság jelentése megállapítja, hogy az adott termékkategória tekintetében jelentős változás történt a körülményekben.”

8 Ezen irányelvnek az „Értesítés új dohánytermékekről” című 19. cikke a következőképpen szól:

„(1) A tagállamok előírják, hogy a dohánytermékek gyártói és importőrei jelentsék be az illetékes tagállami hatóságoknak, amennyiben új dohánytermékeket kívánnak forgalomba hozni az adott belföldi piaco[ko]n. Az értesítést elektronikus formában kell benyújtani hat hónappal a tervezett forgalomba hozatalt megelőzően. Az értesítéshez mellékelni kell az érintett új dohánytermék részletes leírását és egy használati útmutatót, valamint információkat kell szolgáltatni a termék összetevőiről és kibocsátásairól az 5. cikknek megfelelően. […]

(2) […] A tagállamok minden, e cikk alapján kapott információt a Bizottság rendelkezésére bocsátanak.

(3) A tagállamok jogosultak az új dohánytermékekre vonatkozó engedélyeztetési rendszert bevezetni. […]

[…]”

A felhatalmazáson alapuló irányelv

9 A felhatalmazáson alapuló irányelv 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A [2014/40/EU] irányelv a következőképpen módosul:

(1) A 7. cikk (12) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(12) A cigarettától, a cigarettadohánytól és a hevített dohánytermékektől eltérő dohánytermékek mentesülnek az (1) és a (7) bekezdésben foglalt tilalmak alól. A Bizottság a 27. cikkel összhangban felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogad el e mentesség meghatározott termékkategória tekintetében történő visszavonására, amennyiben a Bizottság jelentése megállapítja, hogy a körülményekben jelentős változást történt.

Az első albekezdés alkalmazásában a „hevített dohánytermék” egy új dohánytermék-kategóriába tartozó termék, amelyet nikotin és más vegyi anyagok kibocsátása céljával hevítenek, mely kibocsátást a felhasználó(k) belélegzi(k), és amely termék a jellemzőitől függően füst nélküli dohánytermeknek vagy dohányzásra szánt dohánytermeknek minősül.”

(2) A 11. cikk a következőképpen módosul:
a) a cím helyébe a következő szöveg lép:

„11. cikk

A cigarettától, a cigarettadohánytól, a vízipipadohánytól és a hevített dohánytermékektől eltérő, dohányzásra szánt dohánytermékek címkézése
b) az (1) bekezdés első albekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„A cigarettától, a cigarettadohánytól, a vízipipadohánytól és a 7. cikk (12) bekezdésének második albekezdésében meghatározott hevített dohánytermékektől eltérő, dohányzásra szánt dohánytermékek esetében a tagállamok mentességet adhatnak a 9. cikk (2) bekezdésében előírt tájékoztatás, valamint a 10. cikkben előírt kombinált egészségvédő figyelmeztetések feltüntetésének kötelezettsége alól. Ebben az esetben és a 9. cikk

(1) bekezdésében meghatározott általános figyelmeztetés mellett az ilyen termékek minden csomagolási egységén és gyűjtőcsomagján az I. mellékletben felsorolt figyelmeztető feliratok valamelyikét kell elhelyezni. A 9. cikk (1) bekezdésében meghatározott általános figyelmeztetésnek hivatkozást kell tartalmaznia a 10. cikk (1) bekezdésének b) pontjában említett, a leszokást segítő szolgálatokra.”

A jogvita előzményei

10 A jogvita előzményeit a megtámadott végzés 2–6. pontja ismerteti. A jelen fellebbezés szempontjából ezek a következőképpen foglalhatók össze.

11 A British American Tobacco vállalatcsoport (a továbbiakban: BAT csoport), amelyhez a fellebbezők tartoznak, dohánytermékeket, köztük hevített dohánytermékeket gyárt és forgalmaz. Az egyik fellebbező, a Nicoventures Trading 2011-ben jött létre a BAT csoporton belül, hogy kizárólag innovatív, füstmentes termékek – köztük a hevített dohánytermékek – fejlesztésére és forgalmazására összpontosítson. A Nicoventures Trading a BAT csoport hevített dohánytermékeit adja el a csoporthoz tartozó többi társaságnak, köztük a többi fellebbezőnek. Ez utóbbiak biztosítják vagy biztosítani kívánják a Nicoventures Trading termékeinek forgalmazását tizennégy tagállam piacán.

12 2022. június 15-én a Bizottság a 2014/40 irányelvnek megfelelően jelentést tett közzé, amely a hevített dohánytermékek esetében a helyzet jelentős változását állapította meg.

13 E jelentést követően a Bizottság a 2014/40 irányelv 7. cikkének (12) bekezdése és 11. cikkének (6) bekezdése alapján elfogadta a felhatalmazáson alapuló irányelvet. 2023. október 23-tól, amely időpontig a felhatalmazáson alapuló irányelv által előírt intézkedéseket a tagállamoknak át kellett ültetniük, a hevített dohánytermékek már nem mentesülnek a 2014/40 irányelv 7. cikkének (1) és (7) bekezdésében rögzített, ízesítésekkel kapcsolatos tiltások alól. Ezenkívül ugyanezen időponttól kezdve a csomagolások tekintetében a nem tiltott dohányzásra szánt hevített dohánytermékek ugyanazon feltüntetési korlátozások alá esnek, mint a nem mentesített dohányzásra szánt többi dohánytermék.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott végzés

14 A Törvényszék Hivatalához 2022. november 16-án benyújtott keresetlevelükben a fellebbezők a felhatalmazáson alapuló irányelv megsemmisítése iránti keresetet terjesztettek elő.

15 A Bizottság, mivel úgy ítélte meg, hogy a fellebbezőket a felhatalmazáson alapuló irányelv az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében sem közvetlenül, sem személyükben nem érinti, 2023. január 17-én elfogadhatatlansági kifogást emelt.

16 A megtámadott végzésben a Törvényszék helyt adott ezen elfogadhatatlansági kifogásnak, és a keresetet mint elfogadhatatlant elutasította.

17 A Törvényszék e végzés 13. és 14. pontjában először is megállapította, hogy a felhatalmazáson alapuló irányelv az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében vett rendeleti jellegű jogi aktus, amely 2. cikkében végrehajtási intézkedéseket, vagyis olyan átültető intézkedéseket ír elő, amelyek elfogadása a tagállamok feladata. A Törvényszék ebből azt a következtetést vonta le, hogy a megsemmisítés iránti kereset nem tartozik az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésében

említett harmadik eset alá, amely szerint bármely személy eljárást indíthat az őt közvetlenül érintő olyan rendeleti jellegű jogi aktusok ellen, amelyek nem vonnak maguk után végrehajtási intézkedéseket. Azt is megállapította, hogy mivel a fellebbezők nem címzettjei a felhatalmazáson alapuló irányelvnek, a megsemmisítés iránti kereset nem tartozhat az e rendelkezésben említett első eset körébe, amely szerint bármely személy indíthat keresetet a neki címzett jogi aktusok ellen. Következésképpen a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy meg kell vizsgálni, hogy a fellebbezők az említett rendelkezésben foglalt második eset hatálya alá tartoznak-e, vagyis hogy a felhatalmazáson alapuló irányelv közvetlenül és személyükben érinti-e őket.

18 Azon feltételt illetően, amely szerint a megtámadott jogi aktusnak közvetlenül kell érintenie a fellebbezőt, a Törvényszék a megtámadott végzés 24., 26. és 28. pontjában, miután emlékeztetett a Bíróság vonatkozó ítélkezési gyakorlatára, megállapította, hogy azoknak a gazdasági szereplőknek a jogi helyzetét, akik a fellebbezőkhöz hasonlóan jellegzetes ízesítésű hevített dohánytermékeket forgalmaznak vagy kívánnak forgalmazni, érinti a felhatalmazáson alapuló irányelv, mivel annak elfogadását követően e forgalmazás jogellenessé válik. Ezek a piaci szereplők arra is kötelesek lesznek, hogy a nem tiltott, dohányzásra szánt hevített dohánytermékek csomagolásán ugyanazokat az egészségvédő figyelmeztetéseket tüntessék fel, mint amelyeknek bizonyos más dohányzásra szánt dohánytermékek csomagolásán szerepelniük kell.

19 A fellebbezők ily módon a jellegzetes ízesítésű hevített dohánytermékek forgalmazásának tilalma és a közvetlenül a felhatalmazáson alapuló irányelvből eredő kötelezettségek hatálya alá tartoznak, függetlenül attól, hogy ez az irányelv végrehajtási intézkedéseket, azaz olyan átültető intézkedéseket von-e maga után, amelyeket a tagállamoknak el kell fogadniuk. Márpedig a jelen ügyben az említett irányelvben előírt átültető intézkedések csak az említett tilalomnak és az említett kötelezettségeknek a tagállamok jogában történő teljes körű alkalmazásához szükségesek, anélkül hogy a tagállamok önálló mérlegelési jogkörrel rendelkeznének, mivel a felhatalmazáson alapuló irányelv e tekintetben semmilyen mérlegelési mozgásteret nem hagy a tagállamok számára e tilalmat és e kötelezettségeket illetően.

20 Így a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy úgy kell tekinteni, hogy a fellebbezőket ezen irányelv közvetlenül érinti, és hogy a Bizottság által előadott érvek egyike sem kérdőjelezheti meg e megállapításokat.

21 Azon feltételt illetően, amely szerint a fellebbezőt a megtámadott jogi aktusnak személyében kell érintenie, a Törvényszék a megtámadott végzés 36. pontjában többek között az 1963. július 15-i Plaumann kontra Bizottság ítéletre (25/62, EU:C:1963:17) támaszkodva mindenekelőtt emlékeztetett arra, hogy az általános hatályú jogi aktusok személyükben érinthetnek bizonyos természetes vagy jogi személyeket, amelyek ennélfogva rájuk nézve határozati jellegűek, különösen, ha az említett határozat sajátos jellemzőik vagy egy őket minden más személytől megkülönböztető ténybeli helyzet folytán vonatkozik rájuk, és ennélfogva az ilyen határozat címzettjéhez hasonló módon egyéníti őket.

22 Az 1994. május 18-i Codorniu kontra Tanács ítélet (C-309/89, EU:C:1994:197) 18. pontjára hivatkozva a Törvényszék a megtámadott végzés 37. pontjában pontosította, hogy valamely jogi aktus általános hatályát, és ezáltal normatív jellegét nem kérdőjelezi meg az, hogy egy meghatározott pillanatban a hatálya alá tartozó jogalanyok száma, sőt akár kiléte is többé-kevésbé pontosan meghatározható, amennyiben nem vitatott, hogy ezen alkalmazás azon objektív jogi vagy ténybeli helyzet alapján történik, amely a jogi aktusban annak célkitűzésével összefüggésben meghatározásra került.

23 A Törvényszék ezt követően megvizsgálta a fellebbezők által annak bizonyítása érdekében előadott érveket, hogy a felhatalmazáson alapuló irányelv személyükben érinti őket.

24 Először is a Törvényszék a megtámadott végzés 45. pontjában megállapította, hogy önmagában az a körülmény, hogy a 2014/40 irányelv 5. pontjában előírt nyilatkozatot tevő, illetve a 19. pontjában előírt értesítést teljesítő, vagy az ezen irányelv 19. cikkének (3) bekezdésében létrehozott rendszer alapján engedéllyel rendelkező gazdasági szereplők a felhatalmazáson alapuló irányelv elfogadásának időpontjában azonosíthatók voltak, nem elegendő annak megállapításához, hogy az személyükben érinti őket, amikor e felhatalmazáson alapuló irányelv általános és absztrakt megfontolások alapján alkalmazandó. A Törvényszék szerint a Bizottság a felhatalmazáson alapuló irányelv elfogadása során nem volt köteles különösen figyelembe venni e személyek helyzetét.

25 Másodszor, a Törvényszék a megtámadott végzés 46. pontjában elutasította a felhatalmazáson alapuló irányelv által érintett vállalkozások szűk körére alapított érvet, mivel az ilyen jogi aktussal érintett természetes vagy jogi személyek száma e tekintetben nem meghatározó.

26 Harmadszor, a megtámadott végzés 47. pontjában a Törvényszék elismerte, hogy a jellegzetes ízesítésű hevített dohánytermékek forgalmazásának a felhatalmazáson alapuló irányelvből eredő abszolút tilalma szükségszerűen azzal a hatással jár, hogy megkérdőjelezi az ilyen dohánytermékek forgalmazására vonatkozóan az egyes fellebbezőket megillető engedélyeket. Mindazonáltal a megtámadott végzés 47. és 49. pontjában úgy ítélte meg, hogy az ilyen, kizárólagosság nélkül megadott engedélyek nem tekinthetők úgy, mint amelyek jogosultjaik ezen irányelvvel szembeni helyzetét úgy jellemzik és egyéniesítik, mintha ennek címzettjei lettek volna. Végül a Törvényszék szerint az említett engedélyek nem biztosítanak a jogosultjaik számára az 1985. január 17-i Piraiki-Patraiki és társai kontra Bizottság ítélet (11/82, EU:C:1985:18), az 1994. május 18-i Codorniu kontra Tanács ítélet (C-309/89, EU:C:1994:197), a 2008. március 13-i Bizottság kontra Infront WM ítélet (C-125/06 P, EU:C:2008:159), valamint a 2014. február 27-i Stichting Woonpunt és társai kontra Bizottság ítélet (C-132/12 P, EU:C:2014:100) alapjául szolgáló ügyek felpereseit megillető jogokhoz hasonló jogokat.

27 Negyedszer a Törvényszék a megtámadott végzés 51. pontjában megállapította, hogy az a körülmény, hogy a jellegzetes ízesítésű dohánytermékek gyártói és importőrei a felhatalmazáson alapuló irányelvre tekintettel nincsenek ugyanabban a helyzetben, mint a termelési és értékesítési lánc előző vagy következő szintjén lévő gazdasági ágazatok, nem releváns azon kérdést illetően, hogy a fellebbezők meghatározott szűk körhöz tartoznak-e. A fellebbezőknek ugyanis annak alátámasztásához, hogy a felhatalmazáson alapuló irányelv személyükben érinti őket, nem azt kell bizonyítaniuk, hogy különböző módon érintettek, mint más gazdasági szereplők, hanem azt, hogy sajátos jellemző vagy ténybeli helyzet folytán érinti, és valamely határozat címzettjéhez hasonlóan megkülönbözteti őket.

28 A megtámadott végzés 52. pontjában a Törvényszék a fentiek összességéből azt a következtetést vonta le, hogy a fellebbezők által hivatkozott engedélyek, nyilatkozatok és értesítések nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy a felhatalmazáson alapuló irányelv személyükben érinti őket.

29 A megtámadott végzés 54. és 55. pontjában a Törvényszék a fellebbezők azon érvelésére válaszul, amely szerint ez az irányelv lényegesen sérti a versenyhelyzetüket, egyrészt úgy ítélte meg, hogy nem elegendő, hogy egyes gazdasági szereplőket valamely általános hatályú aktus gazdaságilag jelentősebb mértékben érintsen, mint más gazdasági szerelőket ahhoz, hogy ezekhez képest egyénítse őket, mivel e jogi aktus egy objektíven meghatározott helyzet tekintetében

alkalmazandó. Másrészt pusztán az a körülmény, hogy a felperes egy új szabályozás miatt fontos bevételi forrástól eshet el, nem bizonyítja, hogy egyedi helyzetben van, és nem elegendő annak bizonyításához, hogy e szabályozás őt személyében érinti, mivel a felperesnek bizonyítékot kell szolgáltatnia azon körülményekre vonatkozóan, amelyek lehetővé teszik annak megállapítását, hogy az állítólagosan elszenvedett kár egyénítheti őt bármely más, az említett szabályozással hozzá hasonló módon érintett gazdasági szereplővel szemben.

30 Következésképpen a Törvényszék kimondta, hogy a fellebbezők megalapozatlanul állítják, hogy a felhatalmazáson alapuló irányelv személyükben érinti őket, és ennélfogva a keresetet mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

A felek kérelmei és a Bíróság előtti eljárás

31 Fellebbezésükben a fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott végzést,

– amennyiben a Bíróság úgy ítéli meg, hogy azt a per állása megengedi, utasítsa el az elfogadhatatlansági kifogást, az első fokon előterjesztett keresetet nyilvánítsa elfogadhatónak és az ügy érdemében való döntéshozatal céljából utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé, valamint

– a Bizottságot kötelezze az eljárási költségek, köztük a Törvényszék előtt felmerült költségek viselésére is.

32 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést, és

– a fellebbezőket kötelezze a költségek viselésére.

33 A Bíróság elnöke a 2024. április 25-i Nicoventures Trading és társai kontra Bizottság végzésével (C-731/23 P, EU:C:2024:380) megengedte a Francia Köztársaságnak, hogy az eljárásba a Bizottság kérelmeinek támogatása végett beavatkozzon. Azt kéri, hogy a Bíróság teljes egészében utasítsa el a fellebbezést, és ezáltal hagyja helyben a kereset elfogadhatatlanságát.

A fellebbezésről

34 Fellebbezésük alátámasztása érdekében a fellebbezők egyetlen, arra alapított jogalapra hivatkoznak, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot a helyzetükre azzal a feltétellel kapcsolatban, hogy a fellebbezőt a megtámadott jogi aktusnak személyében kell érintenie. E jogalap két külön részre oszlik, amelyek közül az egyik a fellebbezők által annak alátámasztása érdekében hivatkozott bizonyítékok vizsgálatát érintő téves jogalkalmazáson alapul, hogy a felhatalmazáson alapuló irányelv személyükben érinti őket, a másik pedig a „piacon fennálló versenyhelyzet lényeges sérelmére” vonatkozó jogi kritérium értékelését érintő téves jogalkalmazáson.

Az egyetlen jogalap első részéről

A felek érvei

35 Az egyetlen jogalap első része a megtámadott végzés 45–52. pontjára vonatkozik. A fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot az általuk a Törvényszék előtt hivatkozott bizonyítékok jogi jelentőségének értékelése során, valamint amikor úgy ítélte meg, hogy ezek a bizonyítékok nem elegendőek annak megállapításához, hogy a felhatalmazáson alapuló irányelv személyükben érinti őket.

36 A Törvényszék így tévesen alkalmazta a jogot, amikor az említett bizonyítékok mindegyikét külön-külön és egyenként értékelte, valamint megvizsgálta, hogy azok mindegyike önmagában elegendő-e annak megállapításához, hogy a felhatalmazáson alapuló irányelv személyükben érinti a fellebbezőket. Az ilyen megközelítés nem felel meg az ítélkezési gyakorlatnak, amely megköveteli a felperes egyénítésére alkalmas „valószínűsítő körülmények csoportjának” vagy „ténybeli és jogi elemek összességének” azonosítását.

37 Először is, ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott végzés 45. pontjában megállapított, releváns az a tény, hogy a 2014/40 irányelv 5. cikke, illetve 19. cikkének (1) bekezdése alapján tett nyilatkozatoknak és teljesített értesítéseknek köszönhetően a felhatalmazáson alapuló irányelv elfogadásának időpontjában fellebbezők a Bizottság számára azonosíthatók voltak.

38 A fellebbezők másodsorban azzal az indokkal kifogásolják a megtámadott végzés 46. pontját, hogy a közelmúltbeli ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a fellebbező piaci helyzetének jelentősége, noha önmagában nem elegendő annak megállapításához, hogy őt a megtámadott jogi aktus személyében érinti, mégis releváns, mivel az említett fellebbező sajátos helyzetét eredményező körülmények összességének részét képezi. Márpedig a jelen ügyben ez a helyzet, figyelembe véve a BAT-csoport hevített dohánytermékekkel kapcsolatos uniós piaci helyzetének jelentőségét.

39 Ezenkívül a Törvényszéknek a megtámadott végzés 51. pontjában szereplő azon megállapítása, amely szerint a hevített dohánytermékek gyártói nem különböztethetők meg a szóban forgó termékek termelési és forgalmazási láncában részt vevő más gazdasági szereplőktől, jogilag nem megalapozott. Az a tény, hogy valamely jogi aktus más gazdasági szereplőket is érinthet, nem jelenti azt, hogy nem érinthet személyében egy olyan gazdasági szereplőt, amely közvetlenül jelentős mértékben érintett.

40 A jelen ügyben a 2014/40 irányelv 5. cikke és 19. cikkének (1) bekezdése alapján létrehozott bejelentési rendszer különbséget tesz a szóban forgó termékek előállítási és forgalmazási láncában részt vevő különböző gazdasági szereplők között. E rendszer csak azt követeli meg, hogy a bejelentést az érintett termék gyártója vagy importőre nyújtsa be, nem pedig egy olyan gazdasági szereplő, amely az ellátási láncban lejjebb vagy feljebb található. E tekintetben nem lehet egy másik gyártó vagy gyártó létezésére hivatkozni annak kizárása érdekében, hogy a fellebbezőket a felhatalmazáson alapuló irányelv személyükben érinti.

41 Harmadszor, a Törvényszék a megtámadott végzés 47–50. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor nem tulajdonított kellő jelentőséget az egyes fellebbezők által a felhatalmazáson alapuló irányelv elfogadását megelőzően megszerzett forgalombahozatali engedélyeknek.

42 E tekintetben a fellebbezők először is arra hivatkoznak, hogy téves azt állítani, hogy a felhatalmazáson alapuló irányelv valamennyi gazdasági szereplőre azonos hatást gyakorol, függetlenül attól, hogy rendelkeznek-e forgalombahozatali engedéllyel, vagy sem, mivel azok, amelyek rendelkeznek vele, a többiekkel ellentétben elveszítik azt. Másodszor, az ezen irányelv elfogadását megelőzően fennálló jogoknak nem kell szükségszerűen kizárólagosnak lenniük ahhoz, hogy úgy lehessen tekinteni, hogy a fellebbezőket az említett irányelv a 2008. március 13-i Bizottság kontra Infront WM ítélet (C-125/06 P, EU:C:2008:159), valamint a 2014. február 27-i Stichting Woonpunt és társai kontra Bizottság ítélet (C-132/12 P, EU:C:2014:100) értelmében személyükben érinti. Harmadszor, ahhoz, hogy az ilyen korábbi jogok e tekintetben relevánsak legyenek, nem szükséges, hogy „határozatlan időre megszerzettek” legyenek.

43 A Bizottság szerint az első jogalap második része megalapozatlan.

44 Az a körülmény, hogy a Törvényszék szisztematikus és strukturált módon vizsgálta az elsőfokú eljárásban felhozott érveket, nem jelenti azt, hogy nem vette figyelembe a fellebbezők által hivatkozott ítélkezési gyakorlatban megkövetelt „valószínűsítő körülmények csoportját”. A Bizottság azt az elgondolást is vitatja, hogy ha a Törvényszék a fellebbezők által hivatkozott megközelítést követte volna, arra a következtetésre jutott volna, hogy a fellebbezők személyükben érintettek, mivel a fellebbezők által hivatkozott minden egyes elem nyilvánvalóan releváns és jelentőséggel bír.

45 Elöljáróban a Bizottság azt kifogásolja, hogy a fellebbezők azt a benyomást keltik, hogy számos olyan tényezőre támaszkodtak, amelyeket a Törvényszéknek együttesen kellett volna értékelnie. Márpedig az elsőfokú eljárásban benyújtott keresetlevélben előadott érvekkel a fellebbezők lényegében annak állítására szorítkoznak, hogy sajátos helyzetben vannak. Egyrészt e gazdasági szereplők a felhatalmazáson alapuló irányelv elfogadása során a 2014/40 irányelv 5., illetve 19. cikke alapján tett bejelentések és teljesített értesítések alapján azonosítható és ténylegesen azonosított gazdasági szereplők zárt körét alkotják. Másrészt a felhatalmazáson alapuló irányelv alkalmas arra, hogy lényegesen érintse a piaci helyzetüket. A Bizottság szerint a Törvényszék meggyőzően kifejtette azokat az okokat, amelyek miatt e két érv nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a fellebbezőket a felhatalmazáson alapuló irányelv személyükben érinti.

46 Ami az első érvet illeti, a Törvényszék a megtámadott végzés 43. pontjában helyesen állapította meg, hogy a 2014/40 irányelv 5. és 19. cikkében előírt követelmények általánosak, elvontak és minden olyan gazdasági szereplőre alkalmazandók, amely dohányterméket hoz forgalomba vagy kíván forgalomba hozni. Az ilyen követelmények azonban nem tekinthetők úgy, mint amelyek az engedélyjogosultaknak a felhatalmazáson alapuló irányelvvel szembeni helyzetét úgy jellemzik és egyéniesítik, mint ha annak címzettjei lennének.

47 Ebben az összefüggésben először is hatástalanok a fellebbezőknek a gazdasági szereplők zárt csoportjának a felhatalmazáson alapuló irányelv elfogadásakor való azonosíthatóságára vonatkozó érvei.

48 Másodszor a Bizottság úgy véli, hogy a fellebbezők elferdítik a megtámadott végzés 46. pontjának tartalmát, mivel a fellebbezők állításával ellentétben a Törvényszék e pontban nem a fellebbezők piaci részesedésére, hanem a felhatalmazáson alapuló irányelv által érintett vállalkozások számára utalt. Márpedig e két kritérium egymástól eltérő és irreleváns annak meghatározása szempontjából, hogy a fellebbezőket ezen irányelv személyükben érinti-e.

49 A fellebbezők a megtámadott végzés 51. pontját is elferdítik, mivel állításukkal ellentétben a Törvényszék e pontban nem állította, hogy a hevített dohánytermékek gyártói nem különböztethetők meg a szóban forgó termékek értékesítési vagy ellátási láncában részt vevő más gazdasági szereplőktől.

50 Hatástalan a fellebbezők azon érve, amely szerint egy másik gyártó vagy előállító létezésére nem lehet hivatkozni azon tény kizárása érdekében, hogy a fellebbezőket személyükben érinti a felhatalmazáson alapuló irányelv, mivel a Törvényszék a megtámadott végzésben nem támaszkodott ilyen megállapításra.

51 Harmadszor el kell utasítani azt az érvet, amely szerint a Törvényszék a megtámadott végzés 47–50. pontjában nem tulajdonított kellő jelentőséget a fellebbezők birtokában lévő forgalombahozatali engedélyeknek.

52 Egyrészt a Törvényszék nem mondta ki, hogy a felhatalmazáson alapuló irányelv valamennyi gazdasági szereplőre nézve azonos joghatásokat vált ki. Az az érvelés tehát, amellyel a fellebbezők ennek ellenkezőjét állítják, hatástalan. Másrészt a fellebbezők által ezen érv alátámasztása érdekében hivatkozott ítélkezési gyakorlat nem releváns. Így a 2008. március 13-i Bizottság kontra Infront WM ítélet (C-125/06 P, EU:C:2008:159) egy szerzett jogokkal rendelkező személyek által, általános hatályú jogi aktussal szemben benyújtott keresetre vonatkozik, míg a 2014. február 27-i Stichting Woonpunt és társai kontra Bizottság ítélet (C-132/12 P, EU:C:2014:100) a jogi személyek által az olyan állami támogatási programra vonatkozó bizottsági határozatot vitató jogi aktussal szemben indított kereset példája, amelynek e jogi személyek a kedvezményezettjei voltak.

53 A Törvényszék tehát nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott végzés 47. pontjában úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó engedélyek nem biztosítottak a jogosultjaik számára a jelen ítélet előző pontjában említett ügyek felpereseit megillető jogokhoz hasonló jogokat. A jelen ügyben a felhatalmazáson alapuló irányelv állítólagos következménye csak a meghiúsult várakozás értelmében vett „elmaradt haszon”, vagyis a hevített dohánytermékek előállításában vagy kereskedelmében érdekelt valamennyi személy számára kínált lehetőség elvesztése.

54 A Francia Köztársaság egyetért a Bizottság valamennyi érvével. Hozzáteszi, hogy a felhatalmazáson alapuló irányelv minden olyan gazdasági szereplőre alkalmazandó, aki megfelelő engedéllyel rendelkezik a hevített dohánytermékek forgalomba hozatalára, beleértve a fellebbezők versenytársait is. Egyébiránt természetes, hogy a kialakulóban lévő piacra kezdetben csekély számú gazdasági szereplő lép be. Ebből azonban nem lehet arra következtetni, hogy a fellebbezők olyan gazdasági szereplőkként, amelyeket csupán a piacra való korai belépésük különböztet meg, sajátos helyzetben vannak, és ezért a felhatalmazáson alapuló irányelv a címzettjéhez hasonló módon egyéníti őket.

A Bíróság álláspontja

55 Az egyetlen jogalap első része azon alapul, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot a fellebbezők által annak alátámasztása érdekében előterjesztett bizonyítékok értékelése során, hogy a felhatalmazáson alapuló irányelv elfogadásakor azonosított vagy azonosítható gazdasági szereplők zárt kategóriájába tartoznak, és hogy ennélfogva az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében az említett irányelv személyükben érinti őket.

56 A fellebbezők által kifejtett érvek különösen a megtámadott végzés 45–52. pontjára vonatkoznak, amelyekben a Törvényszék megvizsgálta, hogy egyrészt a 2014/40 irányelv 5., illetve 19. cikke alapján tett bejelentések és teljesített értesítések, másrészt pedig az ezen irányelv 19. cikkének (3) bekezdése alapján engedélyezési rendszert bevezető tagállamokban megszerzett forgalombahozatali engedélyekkel való rendelkezés elegendő-e ahhoz, hogy őket a határozatok címzettjéhez hasonló módon egyénítse.

57 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy azok a jogalanyok, amelyek nem címzettjei egy határozatnak, csak akkor állíthatják, hogy személyükben érintettek, ha ez a határozat sajátos jellemzőik vagy egy őket minden más személytől megkülönböztető ténybeli helyzet folytán vonatkozik rájuk, ezáltal pedig az ilyen határozat címzettjéhez hasonló módon egyéníti őket (lásd különösen: 1963. július 15-i Plaumann kontra Bizottság ítélet, 25/62, EU:C:1963:17, 223. o.; 2015. szeptember 17–i Mory és társai kontra Bizottság ítélet, C-33/14 P, EU:C:2015:609, 93. pont; 2023. január 31–i Bizottság kontra Braesch és társai ítélet, C-284/21 P, EU:C:2023:58, 51. pont).

58 Ebben az összefüggésben az a körülmény, hogy azon jogalanyok, akikkel szemben valamely intézkedés alkalmazandó, szám szerint vagy akár egyedileg többé-kevésbé pontosan meghatározhatók, semmi esetre sem jelenti, hogy e jogalanyokat ezen intézkedés által személyükben érintettnek kell tekinteni, amennyiben ezen alkalmazásra a szóban forgó intézkedésben meghatározott objektív jogi vagy ténybeli helyzet folytán kerül sor (1978. március 16-i Unicme és társai kontra Tanács ítélet, 123/77, EU:C:1978:73, 16. pont; 2001. november 22-i Antillean Rice Mills kontra Tanács ítélet, C-451/98, EU:C:2001:622, 52. pont; 2022. július 12-i Nord Stream 2 kontra Parlament és Tanács ítélet, C-348/20 P, EU:C:2022:548, 157. pont).

59 Mindazonáltal az állandó ítélkezési gyakorlatból az is kitűnik, hogy ha valamely jogi aktus annak elfogadásakor azonosított vagy azonosítható személyek csoportját érinti, a csoport tagjaira jellemző szempontok alapján e személyeket e jogi aktus azért érintheti személyükben, mert a gazdasági szereplők meghatározott köréhez tartoznak (lásd ebben az értelemben az 1985. január 17-i Piraiki-Patraiki és társai kontra Bizottság ítélet, 11/82, EU:C:1985:18, 31. pont; 2006. június 22-i Belgium és Forum 187 kontra Bizottság ítélet, C-182/03 és C-217/03, EU:C:2006:416, 60. pont; 2008. március 13-i Bizottság kontra Infront WM ítélet, C-125/06 P, EU:C:2008:159, 71. pont; 2022. július 12-i Nord Stream 2 kontra Parlament és Tanács ítélet, C-348/20 P, EU:C:2022:548, 158. pont). Ez különösen így van abban az esetben, ha a jogi aktus az egyén által az elfogadását megelőzően megszerzett jogokat módosítja (2008. március 13-i Bizottság kontra Infront WM ítélet, C-125/06 P, EU:C:2008:159, 72. pont; 2014. február 27-i Stichting Woonpunt és társai kontra Bizottság ítélet, C-132/12 P, EU:C:2014:100, 59. pont).

60 Így ahhoz, hogy személyek meghatározott körének tagjaként személyében érintett legyen, egyrészt az szükséges, hogy a felperes bizonyítsa, hogy a megtámadott jogi aktus elfogadásának időpontjában azonosította, vagy legalábbis azonosíthatta volna ezen aktus kibocsátója olyan, kellően pontos információk alapján, amelyeket e kibocsátó képes volt összegyűjteni (lásd ebben az értelemben: 1985. január 17-i Piraiki-Patraiki és társai kontra Bizottság ítélet, 11/82, EU:C:1985:18, 31. pont), másrészt pedig az, hogy e fellebbező sajátos jellemzőkkel rendelkezzen azon más személyekhez képest, akikre az említett jogi aktust alkalmazni kell.

61 A jelen ügyben a felhatalmazáson alapuló irányelv először is megtiltja a jellegzetes ízesítésű, valamint bármely alkotóelemükben ízesítést tartalmazó hevített dohánytermékek forgalmazását, másodszor pedig a dohányzásra szánt hevített dohánytermékeket ugyanolyan címkézési kötelezettségeknek veti alá, mint a cigarettát, a cigarettadohányt és a vízipipadohányt.

62 Ebből következik, hogy – amint azt a Törvényszék a megtámadott végzés 28. és 30. pontjában megállapította – 2023. október 23-tól, amely időponttól a tagállamoknak rendelkezéseket kellett elfogadniuk a felhatalmazáson alapuló irányelvnek való megfelelés érdekében, és azok alkalmazása kezdetét vette, e forgalmazás jogellenessé vált. Ebből következik, hogy azokat a fellebbezőket, amelyek jellegzetes ízesítésű vagy bármely alkotóelemükben ízesítést tartalmazó hevített dohánytermékeket forgalmaztak, ezen időponttól megfosztották attól a lehetőségtől, hogy ilyen termékeket forgalmazzanak.

63 Egyébiránt a felhatalmazáson alapuló irányelv 2023. október 23-tól módosította azt a rendszert is, amelynek keretében a fellebbezők ezen időpontig a hevített dohánytermékeiket forgalmazhatták, azáltal, hogy tevékenységük gyakorlásának feltételeit a korábbiakhoz képest kedvezőtlenebbé tette, többek között az e termékekre ezen időponttól előírt új címkézési kötelezettségek miatt.

64 Márpedig egyrészt, amint arra a főtanácsnok az indítványának 163. és 164. pontjában lényegében rámutatott, ez az új rendszer a 2014/40 irányelv 2. cikkének 28. pontja értelmében vett „körülmények jelentős megváltozás[ának]” következménye, amelyet a Bizottság e rendelkezésnek megfelelően a szóban forgó termékeknek a gyártók és importőrök által bejelentett értékesítési volumene alapján, az ezen irányelv 5. cikkének (6) bekezdésében előírt kötelezettség teljesítése folytán állapított meg.

65 Másrészt, mivel a hevített dohánytermékek új dohánytermékek, a fellebbezők általi forgalomba hozatalukat az említett irányelv 5. cikke és 19. cikkének (1) bekezdése alapján szükségszerűen a tagállamok illetékes hatóságainak tett bejelentés előzte meg. E bejelentéshez csatolták többek között az e termékek előállításához felhasznált összetevők listáját, amelyek között szerepeltek az olyan adalékanyagok, mint a jellegzetes ízesítések, és az e bejelentés alkalmával közölt információkat a 2014/40 irányelv 19. cikkének (2) bekezdése értelmében a Bizottság rendelkezésére bocsátották.

66 Ezenkívül e forgalomba hozatalt adott esetben olyan tagállamok engedélyétől tették függővé, amelyek úgy döntöttek, hogy élnek az ezen irányelv 19. cikkének (3) bekezdésében részükre e tekintetben biztosított lehetőséggel.

67 E körülmények között először is meg kell állapítani, hogy a fellebbezők azon gazdasági szereplők meghatározott köréhez tartoznak, amelyeket a Bizottság a felhatalmazáson alapuló irányelv elfogadásának időpontjában „a körülmények jelentős megváltozás[ának]” ezen irányelv elfogadását megelőző megállapítása miatt azonosított vagy azonosíthatott, mely utóbbi a Bizottság felhatalmazáson alapuló jogköre érvényesítésének mind a 2014/40 irányelv 7. cikkének (12) bekezdésében, mind 11. cikkének (6) bekezdésében előírt követelménye, a jelen ítélet 65. és 66. pontjában említett értesítési kötelezettségekhez és engedélyező határozatokhoz hasonlóan.

68 Másodszor, a fellebbezőket különösen érintik a felhatalmazáson alapuló irányelvben előírt új tilalmak és kötelezettségek, mivel ezen irányelv 2023. október 23-tól módosította a hevített dohánytermékek forgalmazási rendszerét, amelynek előnyeit ezen időpontig élvezték, mégpedig azáltal, hogy tevékenységük gyakorlásának feltételeit a korábbiaknál kedvezőtlenebbé tette, különös tekintettel arra, hogy a jellegzetes ízesítésű hevített dohánytermékek értékesítését a felhatalmazáson alapuló irányelv egyszerűen megtiltja. Az e piacon működő gazdasági szereplők, például a fellebbezők, tehát véglegesen elvesztették az e termékek forgalmazásához való jogukat, és ezt a jövőben más gazdasági szereplők sem tehetik meg.

69 Következésképpen a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott végzés 47. pontjában úgy ítélte meg, hogy a 2014/40 irányelv alapján egyes fellebbezőknek megadott engedélyek nem tekinthetők úgy, mint amelyek a jogosultjaiknak a felhatalmazáson alapuló irányelvvel szembeni helyzetét úgy jellemzik és egyénítik, mintha annak címzettjei lettek volna, és amikor e végzés 52. pontjában megállapította, hogy a fellebbezők által előtte hivatkozott engedélyek, nyilatkozatok és értesítések nem tették lehetővé annak megállapítását, hogy a felhatalmazáson alapuló irányelv személyükben érinti őket.

70 Amint arra a főtanácsnok az indítványának 168. pontjában lényegében rámutatott, a szóban forgó forgalombahozatali engedélyeknek a megtámadott végzés 49. pontjában említett nem kizárólagos jellege nem befolyásolhatja a fellebbezők egyéniesítését. Az e tekintetben releváns kritérium ugyanis a fellebbező által a megtámadott jogi aktus elfogadását megelőzően megszerzett jogok módosítása (lásd ebben az értelemben: 2008. március 13-i Bizottság kontra Infront WM ítélet, C-125/06 P, EU:C:2008:159, 72. pont), vagyis azon körülmény, hogy „sajátos szerzett jog” jogosultja (lásd ebben az értelemben: 2021. január 14-i Sabo és társai kontra Parlament és Tanács végzés, C-297/20 P, EU:C:2021:24, 28. pont), anélkül hogy e jognak szükségszerűen kizárólagosnak kellene lennie.

71 E megfontolások összességére tekintettel a fellebbezés egyetlen jogalapja első részének helyt kell adni, és a megtámadott végzést hatályon kívül kell helyezni, anélkül hogy a fellebbezők által e rész alátámasztása érdekében előadott többi érvet meg kellene vizsgálni.

Az egyetlen jogalap második részéről

72 Mivel a fellebbezés egyetlen jogalapja első részének helyt kell adni, és ez a megtámadott végzés hatályon kívül helyezését vonja maga után, nem szükséges megvizsgálni e jogalap második részét, amely nem eredményezheti e végzés szélesebb körű hatályon kívül helyezését.

A Törvényszék előtt előterjesztett keresetről

73 Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikke első bekezdésének második mondata értelmében a Bíróság a Törvényszék határozatának hatályon kívül helyezése esetén az ügyet maga is érdemben eldöntheti, ha azt a per állása megengedi.

74 A jelen ügyben, noha a Bíróságnak az eljárás e szakaszában nem áll módjában érdemben határozni a Törvényszék előtt indított keresetről, rendelkezik az ahhoz szükséges információkkal, hogy véglegesen határozzon a Bizottság által az elsőfokú eljárás során emelt elfogadhatatlansági kifogás tárgyában.

75 Ezen elfogadhatatlansági kifogás alátámasztása érdekében a Bizottság arra hivatkozik, hogy a fellebbezőket a felhatalmazáson alapuló irányelv sem közvetlenül, sem személyükben nem érinti.

76 Először is, mivel a felek ezt kifejezetten nem vitatták, a Bíróság magáévá kívánja tenni a Törvényszéknek a megtámadott végzés 27–33. pontjában kifejtett, arra vonatkozó értékelését, hogy a fellebbezőket közvetlenül érinti-e a felhatalmazáson alapuló irányelv.

77 Másodszor, a jelen ítélet 61–68. pontjában szereplő megfontolásokból az következik, hogy a jelen ügyben a fellebbezőket a felhatalmazáson alapuló irányelv személyükben érinti.

78 Ebből következik, hogy a fellebbezők által a Törvényszékhez benyújtott megsemmisítés iránti keresetet elfogadhatónak kell nyilvánítani.

79 A Bíróság az ügyet visszautalja a Törvényszék elé e megsemmisítés iránti kereset érdemi elbírálása céljából.

A költségekről

80 Mivel az ügyet a Bíróság visszautalja a Törvényszék elé, a jelen fellebbezési eljárás költségeiről jelenleg nem kell határozni.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

1) **A Bíróság az Európai Unió Törvényszéke 2023. szeptember 20-i Nicoventures Trading és társai kontra Bizottság végzése (T-706/22, EU:T:2023:579) rendelkező részének 1. pontját hatályon kívül helyezi.**

2) **A Nicoventures Trading Limited, a British American Tobacco (Germany) GmbH, a British American Tobacco Italia SpA (BAT Italia), a British American Tobacco Polska Trading sp. z o.o., a British American Tobacco España SA és a P. J. Carroll & Company Limited által a 2014/40/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a hevített dohánytermékekre vonatkozó egyes mentességek visszavonása tekintetében történő módosításáról szóló, 2022. június 29-i (EU) 2022/2100 felhatalmazáson alapuló bizottsági irányelv megsemmisítése iránt benyújtott kereset elfogadható.**

3) **A Bíróság az ügyet visszautalja az Európai Unió Törvényszéke elé, hogy az határozzon érdemben a jelen rendelkező rész 2. pontjában szereplő megsemmisítés iránti keresetről.**

4) **A Bíróság a költségekről jelenleg nem határoz.**

Aláírások